

ks. Jerzy Andrzej Danecki

Uczestniczę w życiu i misji Kościoła

I participate in the life and mission of the Church

Summary

The mission of the Church was clearly defined over 2,000 years ago. After the Resurrection, Jesus gave a command to the apostles: "Go therefore and make disciples of all nations, baptizing them in the name of the Father and the Son and the Holy Spirit. Teach them to obey everything I have commanded you. And behold, I am with you always, even to the end of the age" (Mt 28,19-20). This task was undertaken by the Apostles who, even at the cost of their own lives, preached Christ among Jews and Gentiles. Today, bishops are obliged to continue this mission, primarily due to apostolic succession. In today's world, the Church increasingly identifies itself only with ordained or consecrated people, which is a great mistake. The beginning of participation in the life and mission of the Church and inclusion in it takes place during baptism and applies to every person who decides on this act. Therefore, every baptized person is obliged to participate in the life of the Church, because it is all the baptized who create this Church and are responsible for it.

Key words: Church, mission, participation, holy baptism, responsibility

Wstęp

Osoby świeckie stanowią zdecydowanie największą część Ludu Bożego, sięgającą ponad 99%. Już sam ten fakt wskazuje na wyjątkowe znaczenie wiernych świeckich w życiu Kościoła i ich szczególną odpowiedzialność za tę wspólnotę w dziele ewangelizacji. Określenie: „świeccy” używane jest w języku kościelnym zamiennie ze słowem: „laikat”, które pochodzi od greckiego terminu: *laós*, oznaczającego: „lud” (łac. *laicus*). „Laik” oznacza więc: „jednego z ludu”, a określenie: „lud wierny” wskazuje na osobę nienależącą do stanu duchownego, czyli kleru (grec. *klēros*; łac. *clerus*)¹.

W wyraźniejszy sposób określił, kim są osoby świeckie, papież Pius XII, który powiedział: „Wierni, a ściślej świeccy, zajmują miejsce w pierwszych szeregach Kościoła. Dla nich Kościół stanowi życiową zasadę ludzkiej społeczności. Dlatego to oni, i przede wszystkim oni, winni uświadamiać sobie coraz wyraźniej nie tylko to, że należą do Kościoła, ale że sami są Kościołem, to znaczy wspólnotą wiernych żyjących na ziemi pod jednym przewodnictwem papieża oraz pozostałych z nim w łączności biskupów. Oni są Kościołem”².

¹ Por. E. Weron, „*Laikat i apostołstwo*”. *Zarys teologii laikatu i apostołstwa ludzi świeckich*, Poznań 1999, s. 11-12.

² Pius XII, *Przemówienie wygłoszone do kardynałów*, Watykan, 20 lutego 1946 r.

Pomimo iż od Soboru Watykańskiego II minęło prawie 60 lat, to problem powołania i posłannictwa ludzi świeckich w Kościele wciąż budzi wiele kontrowersji i stawia przed nowymi pytaniami o przyszłość. Dzisiaj w Kościele brakuje zrozumienia i dowartościowania właściwej pozycji świeckich. Świeccy nie czują się w sposób wystarczający członkami Kościoła – ani konkretnego zgromadzenia liturgicznego, ani Kościoła jako całego jestestwa, a bardzo często Kościół identyfikują jedynie z hierarchią, unikając jakiejkolwiek odpowiedzialności za wspólnotę, do której zostali włączeni przez chrzest święty³.

Podjęty w niniejszym artykule temat *Uczestniczę w życiu i misji Kościoła* będzie traktował o szczególnej misji jaką wierni świeccy mają do zrealizowania w Kościele, jakie są formy i metody urzeczywistniania owej potrójnej misji Chrystusa tu na ziemi oraz z czego wynika ten wyjątkowy dar i zadanie.

1. Zostałem ochrzczony, zostałem powołany

Chrześcijańskie życie duchowe polega na udziale w życiu Bożym, a samo w sobie jest rzeczywistością dynamiczną, gdyż udział w życiu Bożym jest nie tylko dany człowiekowi, ale również zadany. Życie Boże w człowieku i jego rozwój jest możliwy dzięki Chrystusowi, jednakże w praktyce uzależniony od współpracy człowieka z Bożą łaską. Rozwój duchowy jest zatem procesem zakorzenionym w Chrystusie jako źródle, zapoczątkowanym na chrzcie, i stanowi Boży dar wymagający przyjęcia przez człowieka. Sam sakrament chrztu wywołuje różne skutki, wprowadzając w chrześcijańską nowość życia, obdarowując udziałem w życiu zmartwychwstałego Chrystusa, będąc swoistą bramą otwierającą dostęp do życia w Duchu Świętym⁴.

Można mówić o pięciu skutkach przyjęcia sakramentu chrztu. Pierwszym jest uwolnienie od grzechu pierworodnego i obdarowanie udziałem w nowym życiu, w życiu zmartwychwstałego Syna Bożego. Drugim skutkiem jest przywrócenie godności dziecka Bożego i umożliwienie uczestnictwa w życiu Osób Trójcy Przenajświętszej, która odąd mieszka w człowieku. Ochrzczony otrzymuje w ten sposób pełne, nadprzyrodzone wyposażenie, tzw. duchowy organizm. Następuje nie tylko inicjacja życia duchowego, życia Bożego, ale także uzdolnienie do jego kontynuacji, rozwoju, czyli dążenia do osiągnięcia jego pełni w życiu wiecznym. Trzecim skutkiem przyjęcia chrztu jest wszczęcie w Chrystusa i bezpośrednio stąd wynikająca powinność życia na podobieństwo Chrystusa oraz bezwarunkowego i całkowitego oddania się Jemu: chrzest jest w życiu chrześcijanina podstawową konsekracją, poprzez którą zostaje on poświęcony i całkowicie oddany Chrystusowi. Wszelkie inne konsekracje, np. święcenia kapłańskie czy śluby zakonne, są oparte na konsekracji chrzcielnej. Wszczęcie w Chrystusa ma prowadzić do integracji z Nim, pełnego utożsamienia, zgodnie ze słowami św. Pawła Apostoła, zawartymi w drugim rozdziale *Listu do Galatów*: „Teraz zaś już nie ja żyję, ale żyje we mnie Chrystus” (Gal 2,20). Wszczęcie w Chrystusa jest równoznaczne z wszczęciem w Mistyczne Ciało Chrystusa, czyli w Kościół, i stanowi czwarty skutek przyjęcia sakramentu chrztu. Człowiek ochrzczony uzyskuje w ten sposób pełne prawo do korzystania z sakramentów, do słowa Bożego, do wszelkich innych pomocy duchowych. Z drugiej strony nabywa odpowiedzialność za wspólnotę Kościół, za budowanie go poprzez

³ Por. J. Bartoszek, *Rola ludzi świeckich we współczesnym przekazie Ewangelii*, „Symposium”, XXVII(2023), nr 2(45), s.50.

⁴ J. Hadryś, *Udział ochrzczonych w kapłańskim, prorockim i królewskim posłannictwie Chrystusa*, „Teologia i Moralność”, 10(2015), nr 1(17), s. 27.

świadcstwo życia naznaczonego miłością. Piątym i jednocześnie zasadniczym skutkiem przyjęcia sakramentu chrztu jest udział w potrójnym posłannictwie Chrystusa: kapłańskim, prorockim i królewskim. Pełnienie tegoż posłannictwa stanowi zasadniczy wymiar duchowości chrzcielnej i wyznacza całą życiową drogę chrześcijanina oraz jego rozwój duchowy. Każdy ochrzczony ma dzień po dniu umierać dla siebie, żeby żyć dla Pana Boga, umierać dla grzechu, żeby żyć dla łaski, a powyższe ma się wypełniać poprzez pełnienie kapłańskiej, prorockiej i królewskiej misji Chrystusa⁵.

2. Potrójna misja w Kościele

Katechizm Kościoła Katolickiego kładzie szczególny nacisk na uczestnictwo ochrzczonych w kapłańskiej godności i misji Chrystusa. Przypomina, że są oni „wybranym plemieniem, królewskim kapłaństwem, narodem świętym, ludem Bogu na własność przeznaczonym”, aby ogłaszać „dzieła potęgi Tego, który ich wezwał z ciemności do przedziwnego swojego światła (1 P 2,9)”⁶. Niewątpliwie sakrament chrztu jest podstawą kapłaństwa powszechnego wiernych, od którego kapłaństwo urzędowe, według nauki Soboru Watykańskiego II, różni się „istotą, a nie stopniem tylko, są sobie jednak wzajemnie przyporządkowane, jedno i drugie bowiem we właściwy sobie sposób uczestniczy w jednym kapłaństwie Chrystusowym”⁷. Wzorem rzeczywistniania funkcji kapłańskiej dla ochrzczonych jest sposób pełnienia jej przez Chrystusa. Zbawiciel kapłańską godnością został obdarowany w tajemnicy wcielenia: „Nikt sam sobie nie bierze tej godności, lecz tylko ten, kto jest powołany przez Boga jak Aaron. Podobnie i Chrystus nie sam siebie okrył sławą przez to, że stał się arcykapłanem, ale uczynił to Ten, który powiedział do Niego: «Ty jesteś moim Synem, Jam cię dziś zrodził»” (Hbr 5,4-5).

Katechizm Kościoła Katolickiego, nawiązując do soborowego nauczania i podkreślając, iż ochrzczeni otrzymują niezatarte znamię duchowe, zaznacza, że są oni konsekrowani do uczestniczenia w kulcie oraz uzdolnieni i włączeni do „służenia Bogu przez żywy udział w świętej liturgii Kościoła i wypełniania ich kapłaństwa na mocy chrztu przez świadectwo świętego życia i skutecznej miłości” (KKK 1273). Nauczanie Kościoła zawarte w różnych dokumentach, wyraźnie wskazuje, że udział ochrzczonych w kapłańskiej misji Chrystusa realizuje się poprzez podejmowanie czynności związanych z liturgicznym kultem Kościoła, przeżywaniem codziennego życia w ofiarowaniu siebie Bogu jak również świadectwo świętego życia oraz czynną miłość⁸.

Realizacja kolejnej funkcji – prorockiej przez świeckich dokonuje się w świecie oraz poprzez zajmowanie się jego sprawami. Udział w prorockim urzędzie Chrystusa zobowiązuje świeckich katolików do głoszenia słowem i czynem Ewangelii oraz demaskowania wszelkich przejawów zła. Powinni oni starać się o to, aby „nowość i moc Ewangelii jaśniała w ich życiu codziennym, rodzinnym i społecznym, oraz cierpliwie i odważnie, pośród sprzeczności współczesnych czasów, dawać wyraz nadziei na przyszłą chwałę”⁹. Powinni także świadczyć o tym, że wiara daje pełną odpowiedź na problemy i nadzieje człowieka. Te zadania będą mogli spełniać tylko wtedy, kiedy nie będzie rozdziewku pomiędzy Ewangelią a ich codziennym życiem (por. ChL 34). Pełnienie prorockiej misji Chrystusa

⁵ Tamże, s. 27-28.

⁶ Por. *Katechizm Kościoła Katolickiego* [dalej: KKK], 1268.

⁷ Sobór Watykański II, *Lumen gentium*, 10.

⁸ Por. J. Hadryś, *Udział ochrzczonych...*, dz. cyt., s. 29.

⁹ Jan Paweł II, *Christifideles laici* [dalej: ChL], 14.

przez świeckich „nie polega tylko na samym świadectwie życia. Prawdziwy apostoł szuka okazji głoszenia Chrystusa również słowem, bądź to niewierzącym... bądź wierzącym” (KKK 905). Według dokumentów Kościoła świeccy mogą wnieść swój wkład w formację katechetyczną, korzystać ze środków społecznego przekazu, mają również prawo i obowiązek wyjawiania swojego zdania pasterzom Kościoła w sprawach dotyczących dobra Kościoła, a także przekazywania tego zdania do wiadomości innym¹⁰.

Specyficzne zadania, wynikające z udziału w prorockiej funkcji Chrystusa, są wpisane w duchowość świeckich, którzy przyjęli sakrament małżeństwa. Według nauczania św. Jana Pawła II komunია miłości między Bogiem i ludźmi znajduje swój znamieny wyraz w przymierzu oblubieńczym między mężczyzną a kobietą, stąd „małżonkowie są stałym przypomnieniem dla Kościoła tego, co dokonało się na Krzyżu; wzajemnie dla siebie i dla dzieci są świadkami zbawienia, którego uczestnikami stali się poprzez sakrament. Małżeństwo, podobnie jak każdy sakrament, jest pamiątką, uobecnieniem i prorocstwem tego zbawczego dzieła”¹¹. Sama więc świadomość bycia chrześcijańskim małżeństwem oraz godne życie małżonków stanowi pełnienie przez nich prorockiej misji Chrystusa. W tym kontekście można za Janem Pawłem II powtórzyć, że w czasach współczesnych dawanie świadectwa nierozdzielności i wierności małżeńskiej jest szczególnie ważnym zadaniem chrześcijańskich małżonków (por. FC 20).

Tak jak w przypadku pełnienia kapłańskiej i prorockiej misji Chrystusa, również udział ochrzczonych w Jego królewskim posłannictwie wzoruje się na przykładzie Zbawiciela, czyli na sposobie wypełniania przez Niego misji królewskiej¹². Królewskość Chrystusa związana jest z tajemnicą wcielenia: podczas zwiastowania archanioł Gabriel wypowiedział m.in. następujące słowa: „Będzie On wielki i będzie nazwany Synem Najwyższego. [...] Będzie panował nad domem Jakuba na wieki, a Jego panowaniu nie będzie końca” (Łk 1,33). Z tak rozumianej królewskości Chrystusa wynika, że udział ochrzczonego w posłannictwie królewskim Chrystusa ma charakter duchowo-moralny i polega na zapanowaniu nad grzechem, czyli nad wszystkim, co sprzeciwia się godności dziecka Bożego, oraz na codziennej, służebnej miłości wobec bliźnich. Innymi słowy, zobowiązuje do pielęgnowania w sobie stanu „królewskiej wolności”, odrzucania każdego przejawu grzechu w życiu osobistym i społecznym, do samozaparcia, do pokornej, cierpliwej służby bliźnim, aby w ten sposób porządkować świat skażony grzechem. Owo pielęgnowanie w sobie „królewskiej wolności” jest związane z przewyższaniem nie tylko grzechu, ale również wszelkich nieuporządkowanych, nadmiernych przywiązań. Walka o wewnętrzną wolność wymaga, ujmując zagadnienie bardzo ogólnie, stosowania zarówno metody teologicznej, jak i ascetycznej¹³.

3. Miejsce ludzi świeckich w Kościele

Świeccy mają do spełnienia sobie właściwe, im przynależne funkcje. Często jednak nie wiedzą, co należy do nich, a co tylko do hierarchii. Jest tak m.in. dlatego, że hierarchia im tego nie uprzytomniła, nie pomogła im tego odkryć. Ks. Jan Bartoszek twierdzi, iż świeckich traktuje się czasem jak owieczki, które mają coś przynieść, coś zaśpiewać, odejść i siedzieć cicho. Brakuje poczucia wspólnoty w Kościele, brakuje poczucia Kościoła jako ciała (jako formy egzystencji), w którym każdy ma swoje miejsce i ze względu na to, że jest członkiem

¹⁰ J. Hadryś, *Udział ochrzczonych...*, dz. cyt., s. 36.

¹¹ Jan Paweł II, *Familiaris consortio* [dalej: FC], 13.

¹² J. Hadryś, *Udział ochrzczonych...*, dz. cyt., s. 37.

¹³ Tamże.

Kościół, powinien spełniać swoje funkcje, ale tylko te, które do niego należą. Nikt nie powinien zastępować czy wyręczać drugiego w funkcjach, które należą do niego. Powołując się na św. Pawła, ojcowie soboru przedstawili Kościół jako ciało Chrystusa, które składa się z różnych członków spełniających wielorakie funkcje, ale należących do jednego ciała (por. 1 Kor 12,12-31; Ef 4,4-16; 5,21-32; Kol 1,24).

Osoby świeckie, będące pełnoprawnymi członkami Kościoła, różnią się od osób duchownych właściwym sobie charakterem świeckim, który wskazuje nie tylko na określony stan życia, ale także na specyfikę ich powołania, pozostającą zawsze powołaniem do królestwa Bożego. Żyją oni w świecie, tzn. pośród wszystkich spraw i obowiązków świata, i zajmują się dobrami doczesnymi, by zaspokajać własne potrzeby w wymiarze osobistym, rodzinnym i społecznym oraz by przyczyniać się na miarę własnych możliwości i zdolności do rozwoju ekonomicznego i kulturowego całej wspólnoty ludzkiej. Tam – jak zauważa sobór – Bóg powołuje ich, „aby wykonując właściwe sobie zadania, kierowani duchem ewangelicznym przyczyniali się do uświęcenia świata na kształt zaczynu, od wewnątrz niejako, i w ten sposób, przykładem zwłaszcza swego życia promieniując wiarą, nadzieją i miłością, ukazywali innym Chrystusa”¹⁴.

4. Zadania ludzi świeckich w dziele ewangelizacji

Jan Paweł II na początku swojego pontyfikatu powiedział, że człowiek „jest pierwszą drogą, po której winien kroczyć Kościół w wypełnianiu swojego posłannictwa, jest pierwszą i podstawową drogą Kościoła, drogą wyznaczoną przez samego Chrystusa, drogą, która prowadzi przez tajemnicę Wcielenia i Odkupienia”¹⁵. Uczestnictwo świeckich w misji Kościoła urzeczywistnia się w służbie na rzecz człowieka i społeczeństwa. Papież Polak twierdził, że Kościół jako wspólnota ewangelizowana i ewangelizująca staje się służą człowieka. Ową służbę Ojciec Święty widzi w perspektywie królestwa Bożego, które jest ostatecznym celem Kościoła. Jest ono jednocześnie źródłem wyzwolenia i zbawienia dla ludzkości. Dlatego też Kościół, prowadząc ludzi do ostatecznego przeznaczenia, stara się być blisko nich w ich codziennym życiu¹⁶.

Świeccy angażują się w życie Kościoła poprzez urzeczywistnianie miłości w stosunku do drugiego człowieka. Papież stwierdza, że „miłość bliźniego (wyrażająca się w rozmaitych dziełach miłosierdzia) stanowi najbardziej bezpośrednią, powszechną i powszednią formę owego ożywiania duchem chrześcijańskim porządku doczesnego, co stanowi specyficzne zadanie świeckich” (ChL 41). Kontynuując rozważania na temat zaangażowania ludzi świeckich w życie Kościoła. J. Bartoszek podkreśla, że domeną i odpowiedzialnością ludzi świeckich jest uzdrawianie i uświęcanie od wewnątrz życia rodzinnego (jako ojcowie, matki, mężowie, żony, dzieci, dziadkowie) oraz społecznego (jako obywatele demokratycznego państwa) poprzez roz-świetlanie go światłem Ewangelii, a także szukanie królestwa Bożego poprzez zajmowanie się sprawami świeckich i kierowanie nimi zgodnie z wolą Bożą. To właśnie w ten sposób „świat» staje się polem i narzędziem ludzi świeckich w realizacji ich chrześcijańskiego powołania”, a oni są współodpowiedzialni, wraz z osobami duchownymi, za misję Kościoła¹⁷.

¹⁴ J. Bartoszek, *Rola ludzi świeckich...*, dz. cyt., s. 51-52.

¹⁵ Jan Paweł II, *Redemptor hominis*, 14.

¹⁶ M. Lukoszek, *Misja świeckich w Kościele w nauczaniu Jana Pawła II*, „Kieleckie Studia Teologiczne”, 9(2010), s. 81.

¹⁷ J. Bartoszek, *Rola ludzi świeckich...*, dz. cyt., s. 54.

Już w 1965 roku, Ojcowie Soborowi w *Dekrecie o apostołstwie świeckich* napisali, że nasze czasy wymagają nie mniejszej gorliwości ludzi świeckich, co więcej, współczesna rzeczywistość domaga się w ogóle ich intensywniejszego i szerzej sięgającego apostołstwa. Wzrastająca bowiem z dnia na dzień liczba ludzi, rozwój nauki i techniki, ściślejsze kontakty między ludźmi nie tylko ogromnie rozszerzyły teren apostołstwa świeckich, w większości dostępne tylko dla nich samych, ale i wywołały nowe problemy, które domagają się gorliwych starań i troski ludzi świeckich. Tego rodzaju apostołstwo staje się tym bardziej naglące, im bardziej, i o słusznie, wzrasta autonomia wielu dziedzin życia ludzkiego, co wiąże się niekiedy z pewnym odejściem od porządku etycznego i religijnego i z poważnym zagrożeniem dla życia chrześcijańskiego¹⁸.

Pozostając w tym duchu należy przywołać odnowioną ostatnio synodalność Kościoła, której celem jest animowanie życia oraz misji ewangelizacyjnej w jedności z Jezusem i pod Jego kierownictwem. Synodalność, wynikająca z godności chrzcielnej, zobowiązuje każdego chrześcijanina do uczestnictwa w niej, również wiernych świeckich, którzy stanowią ogromną większość Ludu Bożego. Zgodnie z nauczaniem Soboru Watykańskiego II ludzie świeccy są aktywnymi podmiotami ewangelizacji a nie tylko przedmiotem duszpasterskiej troski duchowieństwa¹⁹. Kościół synodalny to przede wszystkim Kościół współuczestnictwa i współodpowiedzialności i właśnie na to należy położyć nacisk we współczesnym przekazie. Ludzie ochrzczeni to nie tylko bierni słuchacze ewangelii lecz aktywni uczestnicy życia Kościoła, których posługa we współczesnym świecie, w miejscach pracy, nauki, rozrywki jest tak samo ważna jak osób wyświęconych czy konsekrowanych.

Pole oddziaływania laikatu we współczesnym świecie jest niezwykle obszerne. Obejmuje ono wszystkie sfery życia społecznego. Ewangelizacyjne zaangażowanie świeckich w istocie stanowi służbę na rzecz osoby, która zajmuje uprzywilejowaną pozycję w pasterskiej trosce Kościoła. Miejscem urzeczywistniania misji świeckich jest podstawowa komórka społeczna, czyli rodzina, będąca ośrodkiem promocji właściwych relacji z Bogiem i pomiędzy ludźmi. Zadanie laikatu to ukazywanie i urzeczywistnianie chrześcijańskiej miłości w rozmaitych relacjach w życiu społecznym. Obszarem wypełniania posłannictwa świeckich jest sfera życia gospodarczego i politycznego, jako ta, która winna być kształtowana w duchu chrześcijańskim. Konieczne jest ponadto ich zaangażowanie na rzecz promowania pokoju. Szczególnie ważna jest obecność chrześcijan świeckich w środowiskach kulturotwórczych, kultura bowiem, w przekonaniu papieża Franciszka, ma niebagatelne znaczenie w procesie przekazu wiary, stając się nośnikiem treści religijnych. Wreszcie polem misyjnego zaangażowania laikatu są różnorakie środki społecznego przekazu - narzędzia, dzięki którym Ewangelia może docierać do szerokich kręgów społeczeństwa²⁰.

Podsumowanie

Każda osoba ochrzczona odpowiedzialna jest za Kościół. Misyjne zaangażowanie laikatu decyduje o skuteczności posłannictwa Kościoła. Bez jego udziału głoszenie Dobrej Nowiny miałoby bardzo ograniczony zasięg. Dzięki chrześcijanom świeckim misja Kościoła może objąć te obszary życia społeczności

¹⁸ Por. Sobór Watykański II, *Apostolicam actuositatem*, Wstęp.

¹⁹ Por. K. Kałuża, „Udział świeckich w synodalności Kościoła”. *Rozwój nauczania od Soboru Watykańskiego II do papieża Franciszka*, „Teologia i Moralność”, 17(2022), nr 2(32), s. 42.

²⁰ M. Lukoszek, *Misja świeckich w Kościele...*, dz. cyt., s. 88.

ludzkich, do których kapłani mają utrudniony dostęp, bądź nigdy nie byłiby w stanie dotrzeć. Zatem należy wyraźnie stwierdzić, że owoce misji Kościoła zależą od całej komunii kościelnej, w tym również od zaangażowania laikatu. Stąd też pilny nakaz by każdy ochrzczony starał się włączać w misję Kościoła i realizować przeznaczone dla siebie powołanie według swoich możliwości i talentów.

Bibliografia

Bartoszek J., *Rola ludzi świeckich we współczesnym przekazie Ewangelii*, „Symposium”, XXVII(2023), nr 2(45).

Hadryś J., *Udział ochrzczonych w kapłańskim, prorockim i królewskim posłannictwie Chrystusa*, „Teologia i Moralność”, 10(2015), nr 1(17).

Jan Paweł II, *Christifideles laici*, Watykan, 30 grudnia 1988 r.

Jan Paweł II, *Familiaris consortio*, Watykan, 22 listopada 1981 r.

Jan Paweł II, *Redemptor hominis*, Watykan, 2 marca 1979 r.

Kaluża K., „Udział świeckich w synodalności Kościoła”. *Rozwój nauczania od Soboru Watykańskiego II do papieża Franciszka*, „Teologia i Moralność”, 17(2022), nr 2(32).

Katechizm Kościoła Katolickiego, Poznań 2002.

Lukoszek M., *Misja świeckich w Kościele w nauczaniu Jana Pawła II*, „Kieleckie Studia Teologiczne”, 9(2010).

Pius XII, *Przemówienie wygłoszone do kardynałów*, Watykan, 20 lutego 1946 r.

Sobór Watykański II, *Apostolicam actuositatem*, Watykan, 18 listopada 1965 r.

Sobór Watykański II, *Lumen gentium*, Watykan, 18 listopada 1964 r.

Weron E., „*Laikat i apostołstwo*”. *Zarys teologii laikatu i apostołstwa ludzi świeckich*, Poznań 1999.

Uczestniczę w życiu i misji Kościoła

Streszczenie

Misja Kościoła została jasno określona już ponad 2000 lat temu. Po Zmartwychwstaniu Jezus dał nakaz apostołom: „Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przykazałem. A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata” (Mt 28,19-20). Zadanie to zostało podjęte przez Apostołów, którzy nawet za cenę własnego życia, głosili Chrystusa wśród żydów i pogan. Dziś, to biskupi zobowiązani są do kontynuowania tej misji, przede wszystkim z racji tzn. sukcesji apostoelskiej. W dzisiejszym świecie coraz częściej Kościół utożsamia się jedynie z osobami wyświęconymi bądź konsekrowanymi co jest wielkim błędem. Początek udziału w życiu i misji Kościoła oraz włączenie do niego następuje podczas chrztu świętego i dotyczy każdego człowieka, który na ten akt się decyduje. Dlatego też każdy ochrzczony zobowiązany jest do uczestnictwa w życiu Kościoła gdyż to właśnie wszyscy ochrzczeni ten Kościół tworzą i za niego są odpowiedzialni.

Słowa klucze: Kościół, misja, udział, chrzest święty, odpowiedzialność